

V. Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Αφού πέρασε λίγος καιρός από τότε που πήγα στον Όμιλο και ένιωσα πιο σίγουρος για τον εαυτό μου, βλέποντας ότι τα διάφορα προβλήματα που είχα μειώθηκαν αρκετά, άρχισα να διαβάζω διάφορα βιβλία σχετικά με το αυτοκίνητο. Διαβάζοντας έμαθα ότι από την εποχή που ανακαλύφθηκε ο τροχός πολλά άλλαξαν στη ζωή του ανθρώπου. Το αυτοκίνητο, που στηρίζεται στον τροχό, είναι μια από τις πιο σημαντικές εφαρμογές του. Όπου ο τροχός χρησιμοποιήθηκε σωστά, έγινε ένας μόνιμος σύντροφος του ανθρώπου, ένας βοηθός του σε πολλά από τα καθημερινά προβλήματα.

Η σημασία της ανακάλυψης του τροχού, αλλά και η συχνά αρνητική χρησιμοποίηση του από τον άνθρωπο με είχαν προβληματίσει πολύ. Δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί ο άνθρωπος, ενώ είχε τόσο ωφεληθεί από αυτόν, αντέστρεφε την ανακάλυψη του, ώστε αυτή να προκαλεί ατυχήματα, να στρέφεται εναντίον άλλων ανθρώπων, αλλά και του ίδιου του εαυτού του.

Είχα ακούσει μια ανάλυση που έλεγε ότι όχι μόνο ο τροχός, αλλά και άλλες εφευρέσεις χρησιμοποιήθηκαν αρνητικά κι έφεραν μεγάλες καταστροφές στο περιβάλλον, αλλά και στον ίδιο τον άνθρωπο. Μερίδιο ευθύνης γι' αυτό έχουν όλα τα μέλη της ανθρωπότητας. Ο άνθρωπος πολλές φορές παρασύρεται από τις γνώσεις του, προσπαθώντας να τις ιδιοποιηθεί και να τις χρησιμοποιήσει σε βάρος άλλων ανθρώπων για εγωιστικούς λόγους, άλλοτε για οικονομικό όφελος και άλλοτε για να αποδείξει την ανωτερότητα του απέναντι στους άλλους. Κι αυτό, γιατί τις γνώσεις αυτές δεν τις κάνει αγάπη, δεν τις περνά μέσα από την καρδιά του, για να τις απλώσει, να τις δώσει εκεί όπου υπάρχει ανάγκη. Γι' αυτό και φέρνει την καταστροφή κι αυτό συνεχίζει να κάνει και σήμερα ακόμη.

Όλη αυτή η ανάλυση με έκανε να σκέφτομαι πώς θα χρησιμοποιηθεί σωστά ο τροχός, που είναι μέρος της ζωής μας κι έχει γίνει ένα αναπόσπαστο κομμάτι της. Μετά την ανακάλυψη του αυτοκινήτου πολλά πράγματα άλλαξαν για να διευκολύνεται η μετακίνηση των πληθυσμών. Οι δρόμοι άρχισαν να πληθαίνουν και σήμερα υπάρχουν ελάχιστα μέρη πάνω στη γη που να μην έχει πάει το αυτοκίνητο.

Καθώς συλλογιζόμουν μια μέρα αυτό το θέμα, μου ήρθε μια ιδέα, ένα σχήμα πολύ παραστατικό σχετικά με το αυτοκίνητο. Φαντάστηκα με το νου μου πως η γη είναι ένας ζωντανός οργανισμός και πως οι δρόμοι με τα αυτοκίνητα που κυκλοφορούν πάνω τους μοιάζουν με τις φλέβες μέσα στον άνθρωπο όπου κυκλοφορεί το αίμα. Σκέφτηκα τότε ότι στον ανθρώπινο οργανισμό υπάρχουν νόμοι που ρυθμίζουν την κυκλοφορία του αίματος. Επίσης, το αίμα είναι εκείνο που μεταφέρει τις απαραίτητες ουσίες από το ένα

μέρος του σώματος στο άλλο. Είδα ακόμα ότι η λειτουργία αυτή γίνεται, για να υπάρχει η ισορροπία και η κάλυψη όλων των αναγκών του οργανισμού.

Στη συνέχεια σκέφτηκα ότι, αν αυτό που συμβαίνει στο σώμα με την κυκλοφορία του αίματος, το δούμε και στην κυκλοφορία των αυτοκινήτων, θα καταλάβουμε ότι δε διαφέρει και πολύ. Στους δρόμους πρέπει να υπάρχει μια τάξη και να κινούνται τα αυτοκίνητα σύμφωνα με τον κώδικα οδικής κυκλοφορίας. Οι οδηγοί πρέπει να προσέχουν για να φτάσουν στον προορισμό τους σίγουρα και με ασφάλεια, κι από εκεί ύστερα να πάνε κάπου αλλού. Δηλαδή πρόκειται για ένα έργο συνεχές, που πρέπει να γίνεται σωστά, για να υπάρχει η κάλυψη όλων των αναγκών και να μη δημιουργείται πρόβλημα μέσα στην πόλη ή και τη χώρα μας. Η μη κάλυψη των αναγκών αυτών, που είναι να φτάνουν όλοι στον προορισμό τους χωρίς κίνδυνο και καθυστέρηση, φέρνει ανισορροπία και κάποιοι αγανακτισμένοι ξεσπούν, γιατί δεν καλύφθηκαν όπως έπρεπε.

Φαντάστηκα, τέλος, τι θα συμβεί αν κλείσει μια αρτηρία, δηλαδή ένας δρόμος, τι σύγχυση θα έρθει στο σύνολο των ανθρώπων της πόλης. Θα γίνει ό,τι ακριβώς συμβαίνει και μέσα μας, όταν κλείνει μια αρτηρία και δημιουργείται η αρρώστια. Και αυτό συμβαίνει πάντα σε όλα τα θέματα, όταν δεν υπάρχει η συνειδητή εργασία που πρέπει να κάνουμε για να καλύψουμε κάποια ανάγκη των άλλων ή του ίδιου μας του εαυτού. Για όλες τις ανάγκες που παρουσιάζονται στους δρόμους πρέπει να φροντίζει ο οδηγός, ακολουθώντας τους νόμους οδικής κυκλοφορίας.

Ο οδηγός είναι εκείνος που κινεί το αυτοκίνητο, μικρό ή μεγάλο. Όταν κάθεται στο κάθισμα του, αισθάνεται τη δύναμη που του δίνει το αυτοκίνητο, καθώς τρέχει πάνω στο δρόμο. Μερικές φορές γίνεται σαν το μικρό παιδί κι εκείνη τη στιγμή ενθουσιάζεται από αυτήν την αίσθηση. Πολλές φορές πάλι παρασύρεται από τη συγκίνηση που του προκαλεί η ταχύτητα, με αποτέλεσμα να μη θέλει να τη λιγοστέψει, αλλά να πηγαίνει όλο και πιο γρήγορα, να πατάει όλο και πιο πολύ το γκάζι, ξεχνώντας ότι αυτό που κάνει είναι επικίνδυνο. Ξεχνά εντελώς και το συνεπιβάτη του, δε σκέπτεται πώς αισθάνεται ο άλλος, αν δηλαδή φοβάται για τον εαυτό του. Επίσης, ξεχνά ότι ο δρόμος μπορεί να μην είναι κατάλληλος για τόση ταχύτητα. Ο οδηγός εκείνη τη στιγμή παύει να ελέγχει το αυτοκίνητο του, κινδυνεύει να προκαλέσει ατύχημα, αλλά και να κλείσει τις αρτηρίες.

Θυμάμαι ένα γεγονός που μου συνέβη, πριν ακόμα έρθω σε επαφή με τον Όμιλο. Οδηγούσα το αυτοκίνητο μου και είχα μέσα τη γυναίκα μου, που ήταν έγκυος στο πρώτο μας παιδί. Μπροστά μου ήταν ένα λεωφορείο, που είχε σταματήσει στη στάση. Έκοψα ταχύτητα και θέλησα να το προσπεράσω από αριστερά, χωρίς να ανάψω εγκαίρως το φλας του αυτοκινήτου μου και χωρίς να έχω στραμμένη όλη μου την προσοχή στην προσπέραση που ήθελα να κάνω. Τότε, άκουσα από πίσω μου ένα

δυνατό κορνάρισμα και ένα άλλο αυτοκίνητο με προσπέρασε με μεγάλη ταχύτητα, αναγκάζοντας με να αλλάξω απότομα την πορεία μου και παραλίγο να πέσω πάνω στο λεωφορείο.

Ευτυχώς, εκείνη τη στιγμή το λεωφορείο ξεκίνησε από τη στάση και έτσι απέφυγα το τρακάρισμα.

Όμως, εγώ, δεν ησύχασα. Είχα νευριάσει με τον άλλο οδηγό και δε σταμάτησα το αυτοκίνητο μου, ούτε για πέντε λεπτά, ώστε να ηρεμήσω από το συμβάν, για να συνεχίσω πιο ήρεμος την οδήγηση. Εκείνη τη στιγμή με έπιασε το πείσμα μου, έστριψα απότομα το αυτοκίνητο αριστερά, με αποτέλεσμα να αναγκάσω να κάνει το ίδιο και κάποιος άλλος που ερχόταν από πίσω μου. Δε μου έφτασε όμως μόνο αυτό, πάτησα τέρμα το γκάτσι και άρχισα να κυνηγώ το άλλο αυτοκίνητο, θέλοντας να το φτάσω και να τσακωθώ με τον οδηγό του. Είχα αρπάξει και ένα κατσαβίδι από το ταμπλώ, για να το χρησιμοποιήσω πάνω του.

Με είχε τυφλώσει το πείσμα και δε σκεφτόμουν τι πάω να κάνω. Δε σκέφτηκα ούτε ότι η γυναίκα μου ήταν σε ενδιαφέρουσα και κινδύνευε να πάθει κάτι. Όταν εκείνη άρχισε να φωνάζει και να με παρακαλά να σταματήσω, τότε άρχισα να συνέρχομαι και συνειδητοποίησα τι έκανα. Αμέσως σταμάτησα το αυτοκίνητο, άφησα τον εαυτό μου να ηρεμήσει και είδα πόσο δίκιο είχε που μου έβαλε τις φωνές. Έφερα στο νου μου όλο το συμβάν, πήρα κανά δυο βαθιές ανάσες και μετά ζήτησα συγνώμη από τη γυναίκα μου και της είπα ότι αυτό δε θα επαναληφθεί άλλη φορά. Είδα το λάθος μου, είδα ότι με είχε κυριεύσει έντονα ο εγωισμός και είχα χάσει τελείως την ψυχραιμία μου. Αυτή η έλλειψη ηρεμίας δημιούργησε όλο το συμβάν. Όταν κατάλαβα τα δικά μου λάθη, τότε μόνο γαλήνεψα εντελώς και μετά συνέχισα την πορεία μου.

Έχω ακούσει ανθρώπους να διηγούνται πώς έκαναν μια δύσκολη προσπέραση, δίνοντας μεγάλη σημασία στο γεγονός αυτό. Όπως τους παρατηρούσα στο πρόσωπο την ώρα που μιλούσαν, έβλεπα ότι εκείνη τη στιγμή ζούσαν ακόμα και την πιο μικρή λεπτομέρεια, τη θυμόντουσαν ξεκάθαρα. Αυτοί που τρέχουν σε αγώνες ράλυ λένε ότι έχουν γίνει πολλές φορές ένα με το αυτοκίνητο τους. Έχουν ενωθεί με αυτό που κάνουν και έχουν καταλάβει ότι η ταχύτητα είναι κάτι που σε ενθουσιάζει. Αυτό, όμως, πρέπει να γίνεται σε κατάλληλους χώρους και μετά κατάλληλα αυτοκίνητα. Διαφορετικά γίνονται ατυχήματα και κλείνουν οι αρτηρίες και δεν μπορούν να κυκλοφορήσουν τα αυτοκίνητα.

Έχω βρεθεί σε πολλά μπουτλιαρίσματα μέσα στην πόλη. Αυτά συνήθως δημιουργούνται από εμάς τους οδηγούς και είναι πολλές οι αιτίες που τα προκαλούν. Ένας κύριος λόγος, όπως έχω παρατηρήσει πολλές φορές, είναι η απροσεξία ενός οδηγού, ο οποίος κάνει ένα μικρό τρακάρισμα ή ενός άλλου, ο οποίος παρκάρει το

αυτοκίνητο του σε μέρος που δεν πρέπει. Θυμάμαι ένα μπουτιλιάρισμα που ξεκίνησε από δύο Ι.Χ., τα οποία είχαν τρακάρει μεταξύ τους και οι οδηγοί τους τα είχαν αφήσει στη μέση του δρόμου. Ίσα ίσα χωρούσε ανάμεσα τους ένα μικρό αυτοκίνητο. Εκεί, ακριβώς σ' αυτό το πέρασμα, γινόταν μάχη μεταξύ των άλλων οδηγών για το ποιος θα προλάβει να περάσει πρώτος. Τα αυτοκίνητα άρχισαν να κολλάνε το ένα πίσω από το άλλο και τελικά να μπλοκάρουν μη μπορώντας να περάσουν. Τότε έγινε ο χαμός, ο κάθε οδηγός άρχισε να κορνάρει συνεχώς, δημιουργώντας θορύβους πάνω από τα όρια ανοχής του ανθρώπου. Τα νεύρα όλων ήταν οξυμένα και με την παραμικρή αφορμή ξέσπαγε καβγάς μεταξύ τους. Κατάλαβα ότι σε αυτό το σημείο τα πράγματα δεν ελέγχονταν πια. Αυτό που ζούσα εκείνη τη στιγμή ήταν το χάος σε όλη του τη μεγαλοπρέπεια. Πραγματικά είχαν σπάσει και τα δικά μου νεύρα, δεν ήξερα τι έκανα. Από τη μια ήθελα να αρχίσω να φωνάζω, από την άλλη έμοιαζα σαν ένα άγριο ζώο που το είχαν κλείσει σε ένα κλουβί και έψαχνα να βρω κάποιο άνοιγμα για να φύγω μακριά από αυτήν την κόλαση.

Μετά από αυτήν την εμπειρία, καθώς και πολλές παρόμοιες, συνειδητοποίησα την ευθύνη του οδηγού, την ευθύνη τη δική μου. Κατάλαβα ότι εγώ τελικά είμαι ο μόνος που ελέγχω το αυτοκίνητο μου, που μπορώ να το χειριστώ όπως θέλω, να το χρησιμοποιώ για το σκοπό που κατασκευάστηκε. Η εξυπηρέτηση που προσφέρει το αυτοκίνητο τότε μόνο πετυχαίνεται, όταν ο οδηγός δεν παρασύρεται από τις διάφορες δυσκολίες και τις προκλήσεις που παρουσιάζονται στο δρόμο του. Γιατί, αν παρασυρθεί, τότε το αυτοκίνητο, το ίδιο το ανθρώπινο δημιούργημα, γίνεται πιο δυνατό από το δημιουργό του και του προκαλεί προβλήματα, που επηρεάζουν όχι μόνο την ψυχολογική του κατάσταση, αλλά μπορεί να καταλήξουν ακόμα και σε ατυχήματα, που να επηρεάσουν τη σωματική του υγεία.